Ο χώ ρος στάθμευσης ήταν μεγάλος. Αλλά όχι τόσο μεγάλος, ώ στε να εξυπηρετεί το σύνολο των απασχολούμενων. Κι έτσι, συχνά - πυκνά ήταν υπερπλήρης. Νωρίς το πρωί όμως, ήταν άδειος. Οποιοδήποτε αξιοπρεπές πισωκίνητο, περνούσε την πύλη εισόδου, θα ήταν αμαρτία να μην άφηνε ένα ελάχιστο ίχνος από τα ελαστικά του πάνω στην χωρισμένη με λοξά, νταμάκια επιφάνειά του.

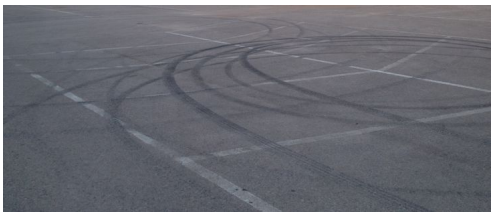

Οι Μερκ οι αστεράτες, οι μπέμπες οι ρένες, το Αβαρτί αλλά και το απλούν 124, το κόκκινο Τζι τί 86, ομού και το λουλακί μπε αρ ζεντ, το ατίθασο κόκκινο άτι με το μπλε οβάλ, όλα όσα δίνουν ακόμα λίγο αμπεράζ στην δοκιμαζόμενη ψυχούλα μου, μέσα στην άγονη εποχή μας, άφησαν ένα αποτύπωμα. Ήταν σαν ένα χρέος. Που ποτέ δεν ξεπλήρωνα.

Ο Καμύ, με το Σίσυφο του, σαν να είχε δίκιο. Πλην όμως κάτι, η εγγενής συστολή μου, κάτι οι παραινέσεις των τέρμα συστολικών συντρόφων, κάτι το απρόβλεπτο των αντιδράσεων, δεν με άφηναν ποτέ να χορτάσω. Σηκωνόμουν από το τραπέζι πεινάλας. Τα donuts ήταν πάντα λιγότερα από την όρεξή μου. Και πάντα γαρνιρισμένα με ολίγον από ζαχαρένιες τύψεις.

Τέλος πάντων, νωρίς - νωρίς το πρωί, αργά τις Παρασκευές το απόεμα που οι απασχολούμενοι είχαν λακίσει, όταν είχαμε το σωστό όχημα, προσπαθούσα να εξοφλήσω το χρέος. Κι όσο πιο στρόγγυλο ήταν το αποτύπωμα του, τόσο πιο καλλιτεχνικόν. Κι' όσο πιο μεγάλη η ακτίνα του, τόσο πιο σβέλτο, ενώ ενδιαφέρον είχε και η γωνία εξόδου. Κι όταν ο χώρος ήταν ολόαδειος, έβγαινε και οκτάρι. Στριμωχτά, όχι αρχόντικα, αλλά έβγαινε. Συνέβαινε δε, το εξής μαγικό:

Εκεί που πήγαινε να ξεθωριάσει το προηγούμενο αποτύπωμα, από τον ήλιο, τις βροχές, τις σκόνες, ερχόταν το επόμενο πισωκίνητο, αφού πια είναι τόσο λίγα, κι ο μύθος παρέμενε ζωντανός. Ανέβαινα κατόπιν στο μπαλκονάκι του πρώτου και θωρούσα, σαν τοπογράφος, τις καμπύλες. Συμπέρασμα: Αν ο Νταλί και ο Γκαουντί είχαν αυτοκινητικές ανησυχίες, ο κόσμος μας θα ήταν διαφορετικός. Καλύτερος.

Κι όταν ο πίσω άξονας έδινε ένα διαφορετικό, εξ ίσου ανατρεπτικό αλλά τόσο αισιόδοξο, ουρλιαχτό, από αυτό του Γκίνσμπεργκ, συνοδευόμενο από λεπτά γαλάζια, μοσχοβολιστά νέφη, έμοιαζε με μια αξιοπρόσεκτη, ημιπαράνομη θεατρική παράσταση. Επόμενο συμπέρασμα: Αν οι ποιητές ήταν συν τοις άλλοις, κι' ολίγον παντιλικόβιοι, ο κόσμος μας θα ήταν ακόμα καλύτερος. Ατυχώς αυτή η υπόθεση είναι μονόδρομη. Οι παντιλικόβιοι στην συντριτπτική τους πλειοψηφεία αγνοούν επιδεικτικά κάθε άλλη μορφή τέχνης. Η οικουμενικότητα είναι κάτι που δεν τους χαρακτηρίζει.

Πετάγονταν τα παιδιά της Πύλης, τα Μαστόρια, οι Φροντιστές και οι λοιπές δημοκρατικές δυνάμεις, όχι οι πάνω όροφοι, σε μια εκδήλωση συμπαράστασης, αγγίζουσα τα όρια της αποθεώσεως. Στο τέλος τα χαμογελαστά τους πρόσωπα, ήταν η αμοιβή του καλλιτέχνου. Μερικές φορές, οι τολμηρότεροι, μετείχαν τους εγχειρήματος από της θέσεως του συνοδηγού.

Πριν καν ο αέρας παρασύρει το γαλάζιο νέφος, το όχημα είχε κρυφτεί στο απάγγιο του δυτικού πάρκιν. Η κοκκινέλα, πίσω, ήταν ολ δε μόνυ. Το εμπρόσθιο σκούρο με τους κύκλους, ακατάλληλον δια τη συγκεκριμένη καλλιτεχνική διαδικασία. Ταιριάζει σε κανά ποδοσφαιριστή, σε εξέκιουτιφ και τα τοιαύτα. Για χορούς και καπνούς ουχί. Έτυχε εκείνη την ημέρα να είναι εκεί, να συνοδεύει το άγριο άτι.

Στα μέσα Ιουλίου δόθηκε η τελευταία παράσταση. Με μια λευκή Ε κλας. Με 18 δεκάδες πι ες, άνευ **L**ούσυ ιν δε **S**κάι γουιδ **D**άιμοντς (**L**imited **S**lip **D**iferential). Μπαίνοντας μέσα στο πάρκιν, ξεχώρισα τον καπνίζοντα Κορα, την ξεχωριστή αυτή φιγούρα των ελέυθερων χώρων, ο οποίος είχε ήδη υψώσει κάθετα τον δεξιό του δείκτη και τον περιέστρεφε με χάρη. Ήταν το τελευταίο καμπανάκι πριν την τελευταία παράσταση. Τράβηξα έξω τα ι ες πιά, διάλεξα μια σκονισμένη πλευρά για να ξεγελάσω την αδύναμη ουρά, και έγραψα δυο συμπαθείς κύκλους.

Τι ήταν αυτό; The last waltz. Ατυχώς δεν υπήρχε ο Σκορτσίζε, ώστε να το καταγράψει στο φιλμ, καθότι μιδαμηνή η φήμη μου και όχι όπως εκείνη των Band και της 12άδας των διάσημων γκεστ σταρ, που τους συνόδεψαν στην περίφημη συναυλία τους, τον μακρινό

Νοέμβριο του ’76 στον Αγιο Φρανσίσκο. Το διαβόητο last waltz. Ήταν η ίδια χρονική στιγμή, που εδώ στην ημετέρα αδούλωτη πατρίδα, περνούσα για πρώτη φορά, ως απασχολούμενος, τις πόρτες αυτοκινητικού περιοδικού.

Στο χρονικό αυτό διάστημα, δεν θυμάμαι ποτέ να χάλασα χατίρι. Όπως επίσης δεν θυμάμαι ποτέ να χόρτασα. Τα donuts ήταν πάντα λιγότερα από την όρεξή μου. Αλλά έτσι είναι η ζωή. Ο Camus είχε δίκιο. Άσε που ο δύστυχος, έχασε τη ζωή του μέσα σε Facel Vega, την οποία οδηγούσε ο εκδότης του.

Good Lord! που θα αναφωνούσαν και οι Band...

επόμενο κεφάλαιο, την Τετάρτη 16 Αυγούστου με τίτλο: Η Ιουλία τον Ιούλιο.